

Karay Lajos
A RÓZSA KERTÉSZ

Gyurik Irén
KISEPERT ÁLOM

Elnyugszol a sötétség
bódító maszka alatt.

Míg a hajnal fénytete
fel nem nyitattik,
én őrködöm álmaid felett,
lesem, ver-e a szíved,
és moccanástalan susog az éj,
bokor bölcsőben arcát
emeli egy levél,
fel-felsír néha,
őszi eső itatja,
s csak a rúgkapáló zaj,
a visszajáró szellem
bolyong anyátlanul, mint a szél -
Szármával seprí álmaidat
éjed portáira.

Pető Zsolt
VÍZVILÁG

kék alkony száll a táj testére lük-
tet nyugtalan fák csonka árnyait
teríti szét a házak rozzant ké-
pein hang nélkül húzódik felül

az óceán vad hullámozása tört
korallak törzsén csillapul zafír-
vázú halakkal álmodó hajók
halványkék foltja leng a szüntelen

viharban távol gyertya ég a víz
alatti város fénye halvány csil-
lagokra hullik átlép tágas ka-
puján a hold a vízvilágra néz
sötét szemével sápatag halott
sziklák fölött a tenger zúg tovább

Messze fönt világok égtek, sanda bolygók, rossz tüzek,
kertemben virágok égtek, rózsagárda, éjszakát
túlkiáltó csönddalárda, fölkarózott drága fák,
kérges éveimre díjat égtől esdő lángszüzek.

Hallgattam pirosban izzó, változó zenéjüket,
kottarendjük fölparázsló gregorián kórusát,
fodraik szimfóniáit, magtalan nehéz tusák
békehordozóit, én, a külvilágra vak, süket.

S harminc éve? Negyven? Ötven? - Kertkapum kettétöröten,
hogy kiléptem, járt a szélben, élvetépett lepkeszárny,
furcsa szél volt, mindenünnen fújt egyszerre, s mintha bűnben

vérenértek volna, álltam, fázva, félig öltözötten,
én, az egymagamnyi vétlen, tövisek közt tövisülten,
és a rózsák s rózsafosztók nappá tűntek, mint az árny.

(És benőtte őt a város, vad bozót a kerti fát,
utcáink körécsavarták, mint a kígyók, testüket, -
jégcsaptőr a tér szívében, üstökén a hó üveg,
harminc éve áll a sarkon, hangja sincs már, úgy kiált:

„Itt a vérem, itt a testem, fűzkosárnyi túskeág,
lesz tiétek rózsáron, zárhattok szemet, fület,
mert itéleted kivárom, hajdanvolt tolvajszüret,
mert feledve éve-tűntén sincs a bűntény, ó világ!"

Lopva éjjel meg-megállnak, megbecézik régi árnyak,
nyujt nekik tövist virágul, minden kincse ez levén,
testét, vén konok, lerontó, krisztusulva pőre csonttá,

szinte láthatatlan immár, mint a holnap, - semmi gond rá,
ám kamattal halmozódó pontos összegét a kárnak
- s hogy behajtatik bizonytal - tudjuk ketten, ő meg én.)

